

عنوان مقاله:

گلگشتی در ساقینامه سالک قزوینی

محل انتشار:

همایش ملی ادبیات غنایی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مسعود مهدیان - گروه ادبیات فارسی، واحد علی آبادکتول، دانشگاه آزاد اسلامی، علی آبادکتول، ایران

مجتبی میرجمال الدین - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد علی آبادکتول، دانشگاه آزاد اسلامی، علی آبادکتول، ایران

خلاصه مقاله:

ساقینامه و ساقینامه سرایی در عصر صفوی، بیش از دوره های دیگر مطمح نظر سخنوران قرار گرفت. شاعران این دوره ادبی در ساقینامه های خود از می، مطرب، ساقی، بهار و ... توصیف هایی خواندنی عرضه نمودند و در مطاوی ابیات از موضوعات فلسفی، تاریخی، اجتماعی و دیگر مباحث مطرح در این نوع سخن به میان آوردند. از میان شاعران این عصر که در این نوع ادب غنایی هنر خود را بهمعرض نمایش درآورد و نقشه ای قابل توجه به واسطه قدرت در توصیف ارائه نمود می توان به نام محمد ابراهیم قزوینی متخلص به «سالک» اشاره کرد. او در مثنوی پراچ و بلند خود «ساقی نامه» ضمن اشارات عرفانی به توصیف: ساقی، می، بهار، گلهای رنگارنگ سازنده نغمه، سخن و ... پرداخته است. قسم نامه طولانی او نیز از جمله مواردی است که در آنجا به تصویرگری می پردازد خاصه زمانی که از صور خیال به ویژه استعاره و تشبیه مدد می گیرد. نویسندگان در مقاله حاضر زیر عنوان «گلگشتی در ساقی نامه سالک قزوینی» در کنار معرفی شاعر مورد نظر به دستداران ادب و هنر، جستار در این ساقینامه را با تکیه بر توصیف های بدیع آن وجه همت خود قرار داده اند.

کلمات کلیدی:

ساقینامه، سالک قزوینی، ادب غنایی، توصیف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/520952>

